

deforholdene forandret sig i selve Bredningen. Før den Tid var Dybden endogsaa nede under 5 Fod Vand, men efter den Tid er den naaet op til 7 Fod. Jeg synes, det er en meget forklarlig Grund til, at Tilsætningen altsaa i 1847 var saa stor, medens senere, i 1875 og derefter Dybden har været større (*S. Bojesen*: Og nu aftager den!) Ganske vist oplyses det, at den i Aarene 1890—97 er aftagen fra 7 Fod 4 Tommer til 6 Fod 1 Tomme, men det er i Betragtning af den lange Aarrække ikke for noget at regne, og naar man nu husker paa, at ved at tilvejebringe dette konstante Løb, som det sikkert vil blive, da det har den store Dybde i Forhold til Omgivelserne, tvinger man Strømmen der igennem, og man maa derfor have Lov til at forudsætte, at denne vil virke oprensende, eller at den i alt Fald vil forhindre Tilsætning. Sandet er desuden af den Beskaffenhed, at det ikke let flytter sig. Det ærede Medlem oplyste, hvad der ogsaa er meget rigtigt, at det er meget fintkornet Sand, men han angav tillige, at det let flyttede sig. Jeg ved ikke, hvorledes det er bevist, at det netop af den Grund flytter sig. Erfaringen viser, at, jo finere Sand er, desto stærkere er dets Sammenhængsevne i fugtig Tilstand. Der er altsaa ingen Tvivl om, at jo mere fintkornet Sand er, desto mindre tilbøjelig er det til at flytte sig. Det bliver fastere, og det er vel ogsaa derfor, man har ment, det var vanskeligere at arbejde i. Jeg kan altsaa ikke tro, at dette Løb vil blive saa uholdbart, som det ærede Medlem antager. Navnlig vil det jo blive betydelig dybere end Grundene, og derved tvinge Strømmen derigennem. Naar det ærede Medlem mente, at dette Løb vilde blive en fast Hindring — saaledes tror jeg, han udtrykte sig — for Sejladsen med mindre Fartøjer over Grundene, saa forstaaer jeg det ikke. Et dybere Løb kan ikke, synes det mig, blive en fast Hindring for Sejladsen. Sejladsen med mindre Fartøjer vil kunne foregaa lige saa uhindret paa Kryds over Grundene, som den foregaaer nu.

Foruden den nautiske, tekniske Side har Sagen tillige en økonomisk Side. For mig staaer det klart, at en Vandvej af denne Betydning maa sættes lige med Statsbaneanlæg, og derfor kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Claussen) har stillet dette Ændringsforslag. Limfjordens Uddybning, Afmærkning og Belysning i hele dens Udstrækning, lige fra Hals Barre til Tyborøn, maa være en Statssag. Den er

en Forbindelsesvej mellem Vesterhavet og Kattegat, og lige saa lidt som det kunde billiges at lade Lemvig bekoste Anskaffelsen og Etableringen af et Anduvningsfartøj ved Tyborøn, lige saa urimeligt forekommer det mig, det vilde være at lade Aalborg deltage i Anskaffelsen af et Fyrskib ved Hals eller i Hals Barres Uddybning. Naar Limfjorden er uddybet til 13 Fods Dybde, mener jeg, at enhver Afgift for Farvandets Benyttelse maa falde bort, og naar det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds gjorde den Bemærkning, at dette ikke burde være en Statssag, skal jeg dog bemærke, at ved Uddybning af Bøgestrømsløbet afholdtes Udgifterne paa Finansloven, vel i Erkendelse af, at det var Alfarvej. Jeg mener desuden, at Barreaafgiften ved Hals er noget stridende imod Bestemmelserne i Deklarationen af 14de Marts 1857 om Sundtoldens Afløsning. Den Gang opkrævede Danmark 60 Millioner Kroner for den afgiftsfri Benyttelse af vore Farvande, for saa vidt disse kun benyttedes til Gennemsejling eller til at kaste Anker eller som Nødhavn. Skibsfarten har altsaa et retmæssigt Krav paa at fritages for Barreafgift. I alt Fald kunne fremmede Skibe, som ere paa Vejen fra Nordsøen til Østersøen, sikkert gøre Indsigelse mod denne Afgift, netop ifølge Bestemmelsen i den nævnte Deklaration. Skibsfarten har desuden et moralsk Krav paa, at en stor Del af disse 60 Millioner Kroner bliver anvendt til Forbedring af Vandveje, i Retning af Uddybning, Havneanlæg o. s. v. Jeg foreslaar derfor at følge Flertallets Forslag, og at Staten, saa snart Løbet er uddybet over Hals Barre, overtager saavel Vedligeholdelsen af dette Løb, ligesom jeg forudsætter, at alle Omkostninger for Skibsfarten ophæves.

S. Bojesen: Jeg vil blot tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til den ærede sidste Taler, uden at jeg derfor vil gaa tilbage til Svend Estridsøns Tid eller endnu længere tilbage. (*Bühme*: Til Gorm den Gamle!) Ja, hvorledes det stod til paa Gorm den Gamles Tid, kan jeg ikke sige, og om det Sand, der flyttede sig den Gang, kan jeg naturligvis ikke have videre Kundskab. Naar den ærede Taler sagde, at han underkastede sig den tekniske Autoritet, der sad i Udvalget, maa jeg dog bemærke, at med al Agtelse for vedkommendes Indsigt og praktiske Dygtighed, som han ganske vist har bevist i mange Retninger, er der ingen Tvivl om, at der ogsaa er Grænser for, hvad man kan